

ЕДГАР АЛЪН ПО НА ЕЛЕНА

Превод от английски: Евгения Панчева, 1996

chitanka.info

Веднџж видях те, о, веднџж, преди години,
не казвам преди колко, но не бяха много.
Бе юлска полунощ, от лунния
запълнен кръг, подобно на душата ти летяща,
потърсила пътеката най-кратка във небето,
се спускаше копринено-сребрист воал от светлина —
безмълвен, влажен, топъл и сънлив,
върху повдигнатите личица на хилядите
рози, поникнали в градината вълшебна,
където вятърът минаваше единствено на прџсти
и падаше върху повдигнатите личица на тия рози,
предаващи в замяна на любовния светлик
душите си уханни в екстаза на смъртта.
Той падаше върху повдигнатите личица на тия рози,
които се усмихваха и мряха във лехите, покорени
от теб и от поезията на твоето присъствие.

С одежди бели на брега сред теменуги
полегнала те зърнах, докато луната
все грееше върху повдигнатите личица на тия рози,
а и по твоето, повдигнато лице, уви, със горест!

Не беше ли Съдбата в юлската среднощ —
не беше ли Съдбата (с друго име — Горест),
която спря ме там, пред портите градински
да вдџхна аромата на тия спящи рози?
Ни звук от стџпки; светът омразен спеше,
но не и ние с теб. (О, небеса! О, Боже! —
сърцето ми как бие, когато пиша „ние“.)
Но не и ние с теб. Аз спрях — погледнах —
и ненадейно всичко се изгуби.
(Градината вълшебна бе, нали?)
Угасна перленият лунен блясък;
мџхът по бреговете, извитите пътеки;
щастливите цветя, унилите дървета

се скриха от очи. Самият розов мирис
умря обожествен в ръцете на ветреца.
Умря светът. Остана ти, ти с нещо,
с божествената светлина във твоя поглед,
с душата в твоя поглед, устремен нагоре.
Аз виждах само тях — света за мен те бяха,
аз виждах само тях еднички с часове,
тях само, докато залязваше луната.
Какви неистови истории сърдечни
записани видях по сферите кристални!
И колко мрачен плач! И колко светла вяра!
И колко тих и ведър океан от гордост!
И колко дързък порив! Но и каква дълбока,
каква бездънна дарба за любов!

Ала накрай изчезна от очи Диана,
на запад, в облачното буреносно ложе,
и ти, безплътна сред гробница от клони,
отплува надалеч. Остана твоят поглед.
Остана и до днес не си е тръгнал;
той озари в оная нощ самотното ми връщане
и (от надеждата по-верен) от тук не си е тръгвал.

Той следва ме — и води ме през всичките години.
Подкрепа ми е — аз пък роб му станах.
Дългът му е да грее и да ме разпалва,
а моят дълг — да ме избави светлината ясна,
да ме пречисти наелектризираният огън,
да ме благослови божественият пламък.
Душата ми той пълни с красота (а тя е Вяра).
В небето са звездите му, пред тях аз коленича,
във тъжните безмълвни бдения на своята нощ.
Дори на пладнето в сиянието светло ги виждам пак

—
две нежно трепкащи Венери, неизгаснали от
слънцето!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.